

Yêu Không Có Nghĩa Là Bỏ Qua Nhau

Contents

Yêu Không Có Nghĩa Là Bỏ Qua Nhau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8: Vĩ Thanh	25
9. Chương 9: Phiên Ngoại: Kết Cục Bản Hải Kịch	26

Yêu Không Có Nghĩa Là Bỏ Qua Nhau

Giới thiệu

Thể loại: huynh đệ niên thượng, tiểu ngược, hiện đại, 1×1, đoản văn, HE,...Editor: Camellia W. (aka Bạch Trà)Tên khác:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-co-nghia-la-bo-qua-nhau>

1. Chương 1

Trong sân bay người qua lại không dứt, tôi đứng ở cửa lo lắng chờ đợi. Tôi chưa bao giờ biết tôi còn có một người anh trai! Anh ấy lớn hơn tôi một tuổi, luôn sinh sống ở nước Mỹ, tên là Nhạc Vũ Tường. Những thứ tôi biết về anh ấy cũng chỉ có nhiều đấy mà thôi! Thậm chí ngay cả ảnh của anh tôi cũng chưa từng nhìn thấy! Bây giờ những gì tôi có thể làm chỉ là giờ bằng tên của anh ấy chờ anh ấy bước ra. Lúc đầu loại chuyện này không cần tôi làm, tôi vẫn nhớ rõ lúc muốn giờ bằng tên chú Vương kiên quyết giành với tôi, nhưng vẫn không giành lại tôi. Bởi vì tôi sống mười bảy năm, lần đầu tiên thấy được anh trai của mình, dù sao vẫn muốn làm gì đó cho anh ấy.

Cuối cùng, tôi cũng thấy anh! Tôi liếc mắt một cái đã nhận ra anh ấy, mặc dù chúng tôi chưa từng gặp nhau, nhưng chúng tôi lại giống nhau đến như vậy!

“Anh!” Tôi không biết nên làm gì, chỉ có thể ra sức vẫy tay với anh ấy.

Anh đi về phía tôi, cho đến khi anh đứng trước mặt thì tôi mới phát hiện, anh ấy còn cao hơn tôi rất nhiều.

Tôi đã được xem như là cao rồi, nhưng anh ấy ít nhất trên một mét tám lăm.

“Em là Nhạc Vũ Lâm đúng không?” Giọng nói của anh rất êm tai. Loại giọng nam trưởng thành này, nếu như nghe thấy giọng anh ấy thì có lẽ không ai nghĩ rằng anh chỉ mới có mười tám tuổi.

“Đúng vậy! Đi thôi, xe đang chờ ở bên ngoài đó!” Tôi kéo tay anh ra ngoài sân bay, anh ấy không xúc động giống như tôi, cảm thấy thật lạnh lùng. Nhưng ấn tượng đầu tiên của tôi với anh ấy lại đẹp đến kì lạ.

Chú Vương hơi không tự nhiên gọi anh là “cậu Tường”, tôi biết nguyên nhân chú mất tự nhiên. Chú luôn luôn chỉ gọi tôi là thiếu gia, mà bây giờ chú chỉ có thể đổi lại gọi tôi là “cậu Lâm” rồi. Tôi cũng không vì thế mà cảm thấy không vui, ngược lại tôi rất phấn khởi! Tôi cảm nhận được sự cô đơn đã biến mất, tôi có anh trai, tôi có bạn rồi!

Nhà họ Nhạc hơi xa sân bay, vậy nên đường đi rất dài.

Tôi nói liên tục không ngắt với anh về chuyện của tôi, anh ấy trên cơ bản không nói lời nào, cũng không nhìn tôi. Anh chỉ luôn chăm chú nhìn ra ngoài xe, nhưng tôi vẫn không chớp mắt nhìn anh chăm chú.

Nói chúng tôi giống nhau, cũng chỉ là trên đường nét ngũ quan mà thôi. Quần áo trang phục của chúng tôi mặc hoàn toàn khác nhau. Tôi có thể được xem là học trò ngoan trong mắt thầy giáo, bé ngoan trong mắt cha mẹ. Tôi ngoại trừ đồng phục học sinh ra là trang phục quý củ hưu nhàn. Thậm chí ngoài đồng hồ ra thì không mang bất kỳ trang sức nào khác.

Còn anh thì sao, tóc bị nhuộm thành màu vàng kim, nhưng thoát nhìn không buồn nôn dung tục chút nào, nhìn đẹp đến kỳ lạ! Anh xỏ lỗ tai, trên tai đeo khuyên bạc tinh xảo khéo léo. Áo khoác anh đang mặc rộng rãi mở ra, áo sơ mi bên trong chỉ gài đến ngực, da thịt lộ ra có vẻ rắn chắc hơn nữa còn... gợi cảm. Tôi không cho rằng từ gợi cảm này có thể dùng cho con trai, nhưng từ này dùng chỉ anh lại cực kỳ chính xác. Màu da của anh ấy không trắng như tôi, là màu tiểu mạch khỏe mạnh, xương quai xanh rất nhô ra, có cơ ngực, bắp vai rất rộng, thắt lưng cũng rất mảnh khảnh. Mặc dù đang ngồi nhưng vẫn có thể nhìn ra chân của anh rất dài, vóc người của anh có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông nào đổ kị.

Đi hết quãng đường dài, cuối cùng chúng tôi cũng về đến nhà họ Nhạc. Chú Vương dặn dò kẻ dưới chuẩn bị cơm trưa, phòng khách nhà họ Nhạc lớn như vậy chỉ còn lại hai chúng tôi.

“Ba mẹ đều phải đi làm nên không đón anh được.” Tôi nhìn anh ấy không vui vẻ lắm, có lẽ là do nguyên nhân này a! Nếu như là tôi thì cũng sẽ tức giận vì nguyên nhân này.

“Anh đã đoán bọn họ sẽ không hoan nghênh anh.” Anh không lộ vẻ mặt gì, bầu không khí bắt đầu bế tắc.

“Anh có muốn uống chút nước hay không? Em nghĩ chắc anh rất khát...” Tôi đột nhiên nhận ra hôm nay mình rất nhiều lời.

“Không cần.” Anh trả lời dứt khoát đến mười phần.

“Em đưa anh đến phòng anh nhé!!”

“Được.”

Phòng của anh ấy nằm sát vách phòng tôi, là do tôi chọn, tất cả những thứ bên trong cũng là do tôi trang trí, không biết anh có thích hay không. Nhưng sau khi vào phòng về mặt của anh không có gì thay đổi, không nhìn ra là thích hay không thích. Lúc này tôi mới chú ý đến hành lý của anh ấy, hành lý của anh rất ít, ít đến mức khiến người ta không để ý đến. Đó chỉ là một cái túi du lịch không chứa được bao nhiêu thứ. Anh mở tủ quần áo ra ném túi vào, sau đó quay đầu nhìn tôi.

“Còn việc gì sao?” Dễ nhận thấy anh ấy không muốn tâm sự với tôi. Tôi đổ lỗi sự lạnh nhạt của anh là do trên đường đi quá mệt mỏi.

“Không có việc gì, anh nghĩ ngơi thật tốt nhé, có việc gì cứ gọi em!” Tôi vẫn tươi cười đầy mặt.

“Ừ.” Anh đáp một tiếng, sau đó không lên tiếng nữa, tôi cũng quay người rời khỏi phòng.

Một mình tôi nhàm chán xem chương trình ti vi, từ đầu đến cuối anh không hề bước ra khỏi cửa phòng, anh ấy thật sự mệt mỏi như vậy sao? Anh không biết là tôi cảm thấy phần khời bao nhiêu khi có người anh trai là anh, hình như anh ấy không hề có một chút hứng thú với người em trai này. Ai! Tôi buồn bực... Cho đến khi chú Vương nói cơm trưa đã chuẩn bị xong, tôi biết cơ hội của tôi đã đến. Cơ hội gì? Cơ hội tiếp tục làm phiền anh.

Có thể do tôi rất muốn tiếp tục nói chuyện với anh ấy rồi, đến mức quên mất phải gõ cửa.

Anh vội vàng quần khăn lông vừa muốn cởi xuống lên thắt lưng lại, mái tóc màu vàng còn dính trên gò má của anh. Anh không được vui khê cau mày đối với việc tôi xông vào. Có lẽ do cơ thể anh thật sự khiến tôi quá chấn động, tôi đã quên xin lỗi anh ấy. Anh... trên người anh có rất nhiều vết thương và máu bầm. Trên cơ thể cường chấn màu tiểu mạch của anh, những vết thương kia chói mắt đến vậy.

“Vết thương của anh...” Tôi hỏi, thậm chí có chút không nỡ.

“Đánh lộn mà ra.” Anh không cảm xúc trả lời.

“Sao lại thế...”

“Sao lại thế?” Anh cười khê “Một người phương đông sống trong cô nhi viện mười tám năm, không nơi nương tựa, trên đường phố Mỹ rất khó để không đánh nhau với người khác a!!” Tôi cảm thấy trong đôi mắt sáng như sao của anh có đôi chút hận ý, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao anh ấy lạnh nhạt với tôi như

vậy. Tuy nói chúng tôi là anh em, nhưng cuộc sống cũng khác nhau một trời một vực. Đột nhiên tôi rất muốn biết, vì sao năm đó cha mẹ lại bỏ anh một mình ở lại nước Mỹ như vậy.

“Em đến làm gì?” Anh hỏi, cuối cùng tôi cũng nhớ ra mục đích tôi đến đây.

“A, em gọi anh đi ăn.”

“Được, anh thay quần áo xong thì đi.” Anh trả lời.

Tôi đã quên rằng tôi phải ra ngoài, anh ấy nhìn tôi một lúc, sau đó ý vị thâm trường cười: “Hay là, em muốn nhìn anh thay quần áo?” Khuôn mặt tôi đỏ lên chạy ra khỏi phòng anh.

Sau khi ăn cơm xong tôi lúi cúi kéo anh xem tivi với tôi, anh vậy mà không từ chối. Hai đại nam sinh chúng tôi làm ổ trên ghế sofa xem phim truyền hình nhàm chán, thật có chút kỳ quái đó, chẳng qua tôi không thấy vô vị chút nào.

Tôi bắt đầu tưởng tượng ba mẹ nhìn thấy dáng vẻ của anh, nhất định là rất ấm áp. Nhất định bọn họ cũng giống như tôi cho rằng đứa con trai này của bọn họ rất có sức hấp dẫn. Bọn họ luôn luôn cực kỳ cưng chiều tôi, nếu bọn họ nhìn thấy anh ấy, nhất định sẽ cực kỳ cao hứng. Biết đâu ba sẽ khóc nữa. Đến tận bây giờ tôi cũng chưa từng nhìn thấy ba khóc, thật muốn bọn họ nhanh chóng trở về một chút.

Tiếng mở cửa, chú Vương bước ra nghênh đón, tôi biết là ba mẹ đã trở về.

“Ba! Mẹ!” Tôi đứng lên đón chào bọn họ.

“Tiểu Lâm!” Mẹ cũng dịu dàng gọi, sau đó người bên cạnh tôi cũng đứng lên. Tôi cảm nhận được nụ cười của mẹ trở nên cứng nhắc.

“Con là Vũ Tường sao?” Cả giọng nói của mẹ cũng đều cứng lại.

Anh gật đầu, trên mặt của anh vẫn không có biểu cảm gì.

“Trở về là được rồi.” Mẹ nói một câu ngắn gọn. Ba từ đầu đến cuối không nói chuyện nhiều, anh cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

Không phải là như vậy! Bộ dạng gập lại người thân chưa từng gặp nhau trước giờ, không phải là như vậy mà!

2. Chương 2

Chúng tôi sinh hoạt với nhau gần một tháng, kỳ nghỉ đông của tôi cũng sắp kết thúc rồi. Tôi cảm thấy ba mẹ không thương anh ấy giống như thương tôi, thậm chí không thể nói là thương được, bọn họ gần như không nói chuyện với nhau. Tôi không rõ, vì sao bọn họ lại lạnh nhạt với anh ấy như vậy. Cũng chính vì vậy nên tôi càng muốn gần gũi với anh hơn, tôi muốn làm anh cảm nhận được sự ấm áp giữa người nhà với nhau.

“Anh! Chúng ta chơi cờ đi!!” Tôi hào hứng chạy vào phòng của anh, dường như anh cũng đã quen việc tôi chưa bao giờ gõ cửa.

“Không muốn!” Anh trả lời dứt khoát.

“Hôm nay chúng ta không chơi cờ vua được, chúng ta chơi... chơi...” Hôm nay chơi gì đây? Cờ vua, cờ vây, cờ hiệu, cờ nhảy, thậm chí là cờ năm quân cũng đã từng chơi. Nói đến chơi cờ tôi không thể không khâm phục anh ấy. Anh cực kỳ thông minh, Ngoại trừ cờ tướng lúc vừa dạy anh chơi thì thắng được hai bàn, sau đó tôi không thắng anh nổi nữa. Có thể do chúng tôi chơi hơi nhiều nên anh bắt đầu không kiên nhẫn. Nhạc Vũ Lâm tôi còn chưa từng nỗ lực lấy lòng người nào như thế! Chẳng qua tôi không có chút ức giận nào với sự lạnh nhạt của anh ấy, vẫn không biết mệt quần quít lấy anh chơi cờ cả ngày, chỉ bởi vì khi tôi dạy anh chơi cờ tướng, lần đầu anh lộ ra biểu cảm hứng thú trước mặt tôi.

“Chúng ta chơi cờ caro đi. Chính là vẽ một hình tròn bên trong một chữ tỉnh () và...” Không đợi tôi nói xong, anh ấy mặt không biểu cảm nhìn tôi. Tôi cũng biết là rất ngây thơ nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Bầu không khí giữa chúng tôi luôn như vậy, đều do tôi tạo ra, chỉ cần tôi ngậm miệng lại sẽ trở nên bế tắc.

Anh nhìn vẻ mặt mất mát của tôi, cuối cùng vẫn thở dài bất lực “Chúng ta ra ngoài một chút đi!”

“Được!” Tôi lại trở nên phấn khởi.

Chúng tôi đi bộ đã lâu, tuy rằng mùa xuân đã đến nhưng gió rét đầu xuân vẫn vô cùng lợi hại. Chúng tôi không mặc quá nhiều, vậy mà tôi lại không cảm thấy lạnh chút nào. Anh ấy thật sự không nói quá nhiều, chúng tôi đi lâu như vậy nhưng anh chưa từng nói một câu.

Chúng tôi đi đến bờ sông thì ngừng lại, anh dựa vào lan can nhìn băng đã bắt đầu tan trên mặt sông.

“Có phải anh rất giận ba mẹ hay không?” Tôi liêu lĩnh hỏi ra một câu.

Anh quay đầu lại nhìn tôi.

“Bọn họ không phải là ba mẹ lạnh nhạt như vậy, có lẽ do bọn họ vẫn chưa quen có đứa con trai là anh, từ từ sẽ quen thôi!” Tâm trạng của anh ấy vẫn luôn không tốt, có lẽ cũng bởi vì ba mẹ lạnh nhạt thôi.

“Bọn họ sẽ không quen.” Anh cười khe khẽ “Căn bản là bọn họ không muốn có đứa con trai là anh này.”

Mặc dù không biết nguyên nhân nhưng tôi biết điều mà anh nói là sự thật. Tôi cũng đã từng hỏi nguyên nhân ba để anh ấy một mình ở lại Mỹ, nhưng ba lại lạnh nhạt nói tôi không cần phải biết, từ đó về sau tôi đã rõ ràng, bọn họ đón anh ấy về không phải vì tình thân mà là bọn họ không muốn không muốn thực hiện nhưng vẫn phải thực hiện trách nhiệm của bản thân.

“Cho dù là vậy cũng không có vấn đề gì!” Tôi cười rục rịch “Em rất muốn có người anh trai này đó!”

Anh giật mình một cái, sau đó nở nụ cười. Đó là một nụ cười thật lòng mà tôi nhìn thấy lần đầu tiên, tôi cũng có chút ngẩn ngơ.

Anh kéo tôi qua ôm một cái thật chặt “Cảm ơn em...” Lỡ tai tôi bị hơi nóng do anh thở ra làm cho rất ngứa, nhịp tim tôi rối loạn.

Lúc dùng cơm tối không có ai nói chuyện, tất cả mọi người lẳng lặng ăn cơm trong bát của mình. Bầu không khí khi ăn trước kia tuyệt đối không phải như thế, tôi đang muốn tìm chút chuyện gì đó để cả nhà hàn huyên cùng nhau, ai biết còn chưa nói ra thì một cái hắt xì đã ra đầu tiên.

“Tiểu Lâm, con lạnh hả?” Mẹ lo lắng đặt tay lên trán tôi thử nhiệt độ cơ thể, ba cũng buông chén đũa xuống ném tới ánh mắt quan tâm.

Tôi có chút không được tự nhiên, quá rõ ràng rồi, thái độ của hai người đối với anh em bọn con có phần quá rõ rệt đó. Tôi vội vàng nhìn về phía anh, hy vọng anh không nên không vui. Nhưng anh ấy cũng không để lộ ra chút không vui nào, anh chỉ nở nụ cười với tôi, nụ cười đó rất kỳ lạ.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên, tôi ngồi trong phòng học chờ chủ nhiệm lớp đến, do nguyên nhân nào đó nên bây giờ tôi rất phấn khởi.

“Vũ Lâm, cậu trở nên ngớ ngẩn rồi hả?” Người nói chuyện là bạn cùng bàn của tôi Thôi Đình Hân.

“Cậu nói gì vậy!” Tôi thờ ơ nhìn cô ấy.

“Nếu không... cậu cứ cười ngốc cái gì vậy hả?” Về mặt cô nghi hoặc.

“Chút nữa cậu sẽ biết.” Tôi quay đầu đi không nhìn cô nữa.

Lúc này chủ nhiệm lớp đã đến, phía sau là anh ấy. Trước đây tôi không hề biết là đồng phục học sinh cao

trung quy quy củ củ cũng có thể mặc thành ngang ngược như vậy. Áo khoác kiểu veston mở rộng, nút áo bên trong vẫn chỉ cài đến ngực như cũ, cà-vạt màu đen có in huy hiệu trường cũng lỏng lỏng lẻo lẻo đeo trên cổ, ống quần thẳng tắp để lộ hai chân thon dài của anh. Anh vừa đứng lên bục giảng, trong lớp vang lên một mảng kinh diễm thốn thức. Đương nhiên đều phát ra từ nữ sinh.

“Giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là bạn học mới, Nhạc Vũ Tường.” Chủ nhiệm lớp giới thiệu.

“Về ngoài của cậu ấy dường như giống cậu đó, tên cũng giống nữa!” Thôi Hân Đình cảm thấy quái lạ bảo.

“Điều đó là đương nhiên rồi, anh ấy là anh của tớ!” Tôi tự hào trả lời.

“Thảo nào, chẳng qua...” Cô nhìn tôi một cái, lại nhìn anh ấy một chút “Anh ấy đẹp trai hơn cậu nhiều.” Tôi choáng váng.

Bởi vì cao nên anh ấy được sắp xếp ngồi ở hàng cuối cùng, vị trí phía sau bên phải của tôi. Do mới thêm bàn nên không có ai ngồi cùng bàn với anh. Tôi nghe được không ít nữ sinh tiếc nuối thở dài, bao gồm cả Thôi Đình Hân bên cạnh tôi.

“Trời ơi, làm sao bây giờ?” Cô kêu lên.

“Làm sao vậy?”

“Trước đây tớ vẫn luôn rất thích cậu!” Về mặt cô nghiêm túc hiếm có, khiến cho tôi cũng không biết nên nói gì.

“Nhưng hôm nay tớ lại gặp được anh cậu, anh ấy đẹp trai hơn cậu nhiều như vậy, tớ cũng không biết nên thích người nào nữa rồi.” Về mặt cô nhìn qua rất khó xử.

“Cậu có thể đi chết!” Gân xanh tôi nổ tung.

Khi vào học tôi quay đầu muốn nhìn anh một chút, ai dè, anh ấy vậy mà lại đang ngủ. Tiết một ngày đầu khai giảng, anh ấy vậy mà lại ngủ. Nếu như đổi chỗ khác may ra tôi còn có thể an lòng để ý thưởng thức khuôn mặt khi ngủ của anh, nhưng lúc này là giờ hóa học hung hiểm. Ai không biết thầy hóa hận nhất là học sinh không nghe giảng bài, nếu như để cho ông biết có người ngủ trong tiết của ông ấy thì còn không nổi điên lên sao!

“Này, này...” Tôi nhỏ giọng gọi anh, nhưng anh ấy không có phản ứng.

Tôi dùng viên giấy nhỏ ném anh ấy, anh dứt khoát đổi tư thế ngủ tiếp. Tôi gần như dùng hết các loại phương pháp đánh thức anh, không ngờ rằng anh ấy không dậy mà tôi tự mình bị bại lộ.

“Nhạc Vũ Lâm, cậu đang làm gì đó hả?” Tiếng gào thét từ bục giảng truyền đến, tôi lập tức quay đầu lại.

“A, em...” Về mặt tôi xấu hổ.

“Đứng lên!”

Tôi giật mình một cái đứng lên.

“Cậu làm cho tôi thất vọng rồi, học trò như cậu vậy mà cũng sẽ lo ra*!” Về mặt thầy hóa lộ vẻ thất vọng.

(*chỗ này vốn là chữ “chuồn mất”, cơ mà mình thấy bạn Lâm chỉ ngồi tại chỗ thôi chứ không rời khỏi chỗ nên mình đổi lại cho hợp lý.)

“Xin lỗi.” Tôi xin lỗi.

“Được rồi, tan học cậu xuống phòng làm việc của tôi. Ngồi xuống đi!”

Tôi buồn bực ngồi xuống, thầy giáo tiếp tục giảng bài, sau đó tôi cảm thấy ớn bị ném gì đó. Tôi quay đầu lại thì phát hiện là viên giấy tôi vừa ném anh lúc nãy. Mà anh thì sao, hiện tại đã tỉnh, tay đỡ cằm cười xấu xa với tôi. Anh ấy vậy mà lại cười, anh không nghĩ một chút xem tôi bị mắng là vì ai, cái kẻ không có lương tâm này. Chẳng qua tại sao tôi lại cảm thấy nụ cười xấu xa của anh lại mê người như vậy.

“Nhạc Vũ Lâm, cậu đang làm gì đó!” Tiếng gào thét lại truyền đến lần nữa! Thảm rồi!

3. Chương 3

Ngày hôm qua anh ấy lại trốn học, khai giảng chưa được một tháng mà không biết anh ấy đã trốn học bao nhiêu lần rồi! Tôi không biết đã viện bao nhiêu cố giúp anh ấy lấy lệ với thầy cô, cuối cùng khiến cho thầy cô đưa ra một kết luận: “Nhạc Vũ Tường bề ngoài có vẻ rất khỏe mạnh nhưng thực tế là một người thân thể yếu ớt nhiều bệnh.” Cho dù anh hiếm có lần đi học thì cũng nhất định là ngủ. Còn vài ngày nữa là đến kỳ kiểm tra tháng, để xem đến lúc đó anh ấy sẽ làm sao. Hơn nữa, tôi cũng bắt đầu nhớ anh ấy. Tuy nói chúng tôi ở cùng nhau hơn nữa còn cùng đến trường nhưng thời gian thật sự ở chung với nhau cùng không được gọi là nhiều. Bình thường anh trốn học tôi không gặp được thì thôi đi, vừa về đến nhà một cái liền chui vào phòng, tôi hầu như không có cơ hội nói chuyện với anh, hình như đã lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy anh ấy.

“Nhạc Vũ Lâm, hôm nay Nhạc Vũ Tường lại bị bệnh gì?” Sau khi hết giờ thầy giáo đi tới hỏi.

“A, anh ấy...” Tôi không bịa ra được bệnh gì nữa.

Khi tôi đang khỏ sở thì nghe thấy có người kêu tên anh ấy, nhìn theo thanh âm, mấy nữ sinh vẻ mặt say mê đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi đi tới nhìn thử, quả nhiên là anh. Đầu xuân khí trời rét lạnh anh chỉ mặc trường sam*, nhưng anh ấy cũng sẽ không lạnh vì anh ấy đang chơi bóng rổ. Bản thân anh trốn học lại dám chơi bóng rổ trong sân trường, chẳng qua anh chơi thật giỏi. Tôi nhận ra anh ấy đang chơi cùng với mấy người “Chấn đội chi bảo” trong đội bóng rổ của trường, có thể nói là anh tuyệt đối không thua kém so với bọn họ, hơn nữa mỗi động tác chơi của anh đều đẹp trai như vậy. Xinh đẹp! Anh ném một cú ba điểm, tôi nghe thấy tiếng nữ sinh bên cạnh say mê hét chói tai. Anh cầm vợt áo lên lau mồ hôi, lộ ra phần bụng rắn chắc bằng phẳng, tiếng hét của các nữ sinh càng lợi hại hơn. Đường như anh ấy chú ý có người nhìn anh, anh nhìn sang. Lúc này rất nhiều người đã vây quanh cửa sổ, thế nhưng tôi lại cảm thấy anh ấy đang nhìn tôi. Sau đó anh nở nụ cười, cười đến rục rờ như vậy, đẹp trai như vậy, chói mắt như vậy. Mắt tôi có loại cảm giác đau nhói như bị ánh sáng mạnh chiếu vào. Tôi không để ý đến câu hỏi của thầy giáo, xoay người chạy ra khỏi phòng học.

Những người khác trong sân trường đều đã đi rồi, anh ấy khoác chiếc áo bóng rổ trên vai đứng ở cửa giống như đang chờ tôi.

“Này!” Anh gọi tôi, nụ cười xán lạn đẹp trai chói mắt còn đọng trên mặt. Tôi cảm nhận được đau đớn ở mắt càng lợi hại hơn.

“Chúng ta cùng nhau trốn học đi!!” Anh vươn tay về phía tôi, sau đó tôi giống như mê muội lại có thể thật sự cúp cua với anh.

Thời gian đi học hai nam sinh mặc đồng phục học sinh đi trên đường thật sự rất chúng mắt, đây là lần đầu tiên tôi trốn học đó, chúng tôi không không thể cứ đi dạo lang thang trên phố không có mục đích được!

“Chúng ta phải đi đâu?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Anh trả lời.

“Cái gì?” Vậy anh lôi kéo em trốn học để làm gì hả!

Anh ngừng lại “Nhất định phải đi đâu đó hả?”

“Vậy cũng không thể cứ đi dạo như vậy cả ngày a!”

“Vậy em muốn đi đâu?”

“À...” Tôi thật sự không biết “Bình thường anh trốn học đều đi đâu?”

Anh suy nghĩ một chút “Em sẽ không muốn đến đâu.”

“Vì sao?”

Anh ấy nói rất đúng, chỗ này nếu như là bình thường thì dù thế nào tôi cũng sẽ không tới. Bề ngoài chỉ là một cánh cửa không thể bình thường hơn, bên trong lại là chốn bồng lai khác. Chỗ không quá lớn này đặt hai cái bàn bi-a, còn có một cái sô pha vừa nhìn đã biết ngồi xuống rất thoải mái, phía góc tường còn có vài cái máy chơi game. Những thứ này vẫn chưa đến nỗi nào, quan trọng là người ở nơi này, tuy đều là tuấn nam mỹ nữ, nhưng thoát nhìn không giống như người nghiêm chỉnh đứng đắn. Anh ấy về nước chưa bao lâu, sao lại quen những người này?

“Này, Vũ Tường. Không phải cậu nói là hôm nay không tới hả?” Một thanh niên không biết xỏ bao nhiêu lỗ tai, mang đầy hoa tai kim loại vô cùng thân thiết ôm lấy bả vai anh.

“Không có chỗ đi a, nên dẫn em ấy tới đây.” Anh nhìn về phía tôi, cuối cùng người thanh niên kia cũng chú ý tới tôi.

“Nhóc đẹp trai khả ái này là ai vậy” Khả ái? Một nam sinh cao một mét bảy tám thì khả ái ở chỗ nào, hơn nữa tôi cảm nhận được ánh mắt của hắn đang sáng lên.

“Em ấy là em trai tôi.” Nói rồi anh đặt mông ngồi lên ghế sô pha.

“À, thảo nào đáng đáp rất giống cậu.” Thanh niên lại nhìn tôi một chút “Nhóc đẹp trai, em tên là gì?”

“Nhạc Vũ Lâm.”

“A, tiểu Lâm, ngay cả tên cũng rất đáng yêu!” Cuối cùng là đáng yêu ở chỗ nào.

“Anh tên là A Thiết, người kia là ông chủ nhỏ, bậc đàn anh còn có lão Hoa, Phỉ Phỉ...” Hắn bắt đầu giới thiệu từng người với tôi, những người có cái tên kỳ lạ này cũng nhiệt tình chào hỏi tôi. Cuối cùng thanh niên chỉ một nam sinh mắt rất to khuôn mặt rất thanh tú không biết đã ngồi bên cạnh anh từ lúc nào.

“Em ấy tên là An Tử, là chị dâu em.” Chị, chị dâu! Tôi nghi hoặc nhìn hắn, hắn cười vẫy tay về phía tôi, tôi liền đi tới, hắn kéo tay tôi khiến tôi ngồi xuống.

“Đừng nghe anh ta nói bậy.” Tôi không khỏi an tâm hơn rất nhiều.

“Cậu dám nói An Tử không phải là chị dâu của em ấy không!” Lời này là A Thiết nói ra.

“Cũng không thể gọi là chị dâu a.” Anh vô cùng thân thiết ôn An Tử kia, gương mặt Cảnh Tử nhìn hắn cũng say sưa. Trong lòng tôi đột nhiên có một loại cảm giác vừa đau vừa chua xót. Thật khó chịu!

Tôi đứng lên “Em còn phải, trở về đi học nữa, trước, đi trước đây.” Sau đó tôi không để ý anh gọi tôi, gần như là chạy ra khỏi nơi đó. Những gì anh nói là đúng, tôi thật sự không muốn đến chỗ đó.

Lừa dối thầy giáo nói là trong nhà có việc tôi mới không bị coi là trốn học, nhưng giờ học buổi chiều tôi không nghe lọt tai một chữ nào. Đinh Hân nói tôi thoát nhìn là lạ, giống như muốn khóc. Tôi thật sự rất muốn khóc, nhưng tôi vẫn tự nói với bản thân không được khóc. Không có gì để khóc cả! Anh ấy thích con trai thì đâu liên quan gì đến tôi, anh ấy có người yêu cũng đâu liên quan gì đến tôi! Nhưng vì sao chỉ cần nghĩ đến anh đã có người mình thích thì ngực liền khó chịu như vậy. Tối hôm đó anh không về nhà, ba mẹ không quan tâm chuyện anh ấy không về chút nào, trong lòng tôi lại càng khó chịu hơn.

4. Chương 4

Thật sự đã vài ngày rồi tôi không nhìn thấy anh ấy, kể từ sau ngày đó anh ấy giống như biến mất vậy, không đến trường cũng không về nhà. Khó chịu trong lòng tôi không biến mất mà ngược lại ngày càng nghiêm trọng hơn. Tôi rất nhớ anh ấy, rất muốn nhìn thấy anh ấy. Dáng vẻ anh không cảm xúc, dáng vẻ nụ cười rực rỡ của anh. Những hình ảnh đó không ngừng xuất hiện trong lòng tôi, tôi cảm giác mình sắp nhớ anh đến phát điên rồi. Tại sao lại như vậy? Tôi vẫn chưa từng có tình cảm như vậy với bất kỳ ai, tình cảm của tôi với anh ấy là loại tình cảm gì? Là loại gì có thể khiến cho tôi muốn gần gũi anh ấy như vậy, là loại gì có thể khiến cho tôi để ý chuyện anh ấy có người yêu đến thế, là loại gì khiến tôi nhớ anh ấy thế này?

Đinh Hân nói với tôi nó gọi là yêu, yêu điên cuồng.

Tôi, thích anh ấy...

Thật ra tôi vẫn luôn biết anh ấy ở chỗ này, chỉ là không dám tới, nhưng tôi sắp không chịu nổi nữa rồi! Nếu như còn tiếp tục không nhìn thấy anh, có thể tôi sẽ thật sự bị khó chịu trong ngực hành hạ đến chết.

“Tiểu Lâm! Sao em lại đến đây?” Tôi vừa vào cửa liền nhìn thấy A Thiết.

“Tôi...” Tôi bắt đầu nhìn xung quanh, không nhìn thấy anh cũng không thấy An Tử.

“Em tìm Vũ Tường đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Cậu ta ở trên lầu đó.”

“Trên lầu” là lầu ba ở nhà này, chỗ của bọn họ thật thật đúng là nhiều. Tôi lên đến lầu ba thì phát hiện cửa phòng mà A Thiết nói với tôi đang khép hờ, tôi đẩy cửa ra bước vào.

Trong phòng khách không có ai, có tiếng động phát ra từ một cánh cửa trong phòng, đó là tiếng rên rỉ mập mờ. Tôi biết tôi không nên mở cánh cửa kia, nhưng tôi lại mở ra.

Hai người trần truồng dầy dụa trên giường. Anh ấy đè ép nam sinh thanh tú tên An Tử kia mà hôn kịch liệt, thân dưới của bọn họ gắn kết chặt chẽ với nhau, anh mạnh mẽ động thất lưỡng.

Thứ gì đó từ trong mắt tôi ứa ra? Thứ gì đó làm ướt mặt tôi?

Sau khi bọn họ kịch liệt run rẩy một hồi, cuối cùng anh ấy cũng chú ý đến tôi, trên mặt của anh tràn đầy cảm xúc kinh ngạc.

“Sao em lại...” Không đợi anh ấy nói xong, tôi xoay người chạy ra ngoài.

“Vũ Lâm!” Tôi nghe thấy tiếng anh ấy gọi tôi, nhưng tôi không dừng chân lại, cũng không muốn dừng lại.

Từ mắt túa ra dịch thể nóng bỏng khiến thế giới trước mắt tôi mơ hồ, tôi không nhìn thấy gì cả, nghe thấy tiếng kèn chói tai, nhưng tôi không muốn chú ý đến nó, tôi không muốn để ý chuyện gì cả.

Một cái ôm ấp áp xô ngã tôi xuống đất.

“Em điên rồi!” Là giọng nói của anh ấy, tôi vẫn chưa từng nghe thấy giọng nói anh như thế.

“Không cần anh quan tâm tôi!” Tôi không ngừng xoa mắt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng rồi. Quần áo anh mặc rất mất trật tự, bên trong áo khoác mở ra của anh không mặc gì cả.

“Cuối cùng em ồn ào khó chịu chuyện gì?” Giọng nói anh vẫn ác liệt.

“Tôi ảm ỉ chuyện gì thì mắc mớ gì tới anh! Anh trở về theo An Tử của anh đi!” Tôi biết giọng điệu của tôi giống như một oán phụ, nhưng tôi đã không chú ý đến hình tượng nữa.

“Sao em lại để ý như thế?” Giọng điệu của anh giảm bớt, nhìn tôi một lúc, sau đó chân mày đang nhíu lại cũng buông ra. Nhưng anh ấy không có bất kỳ cảm xúc gì “Vì sao?”

Giọng nói lạnh như băng của anh khiến nước mắt tôi lại lần nữa không có chí tiến thủ tuôn ra.

“Nói cho anh biết?” Anh ra lệnh như vậy.

“Em, em thích anh!” Tôi cố gắng muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng mắt thật sự quá mơ hồ, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Anh ấy lôi tôi vào lòng.

Đây là ôm sao? Cái ôm này thật ấm áp.

“Nói lại lần nữa xem...” Anh dịu dàng nói bên tai tôi, giọng nói giống như lúc nói cảm ơn với tôi ở bờ sông.

“Em thích anh!” Anh ôm tôi chặt hơn nữa.

Tối đó anh ấy về nhà, ba mẹ cũng giống như lúc anh không về không có bất kỳ phản ứng nào, bọn họ thật sự không đếm xỉa đến anh. Vì bỏ qua nên không phát hiện ra tay chúng tôi vẫn nắm nhau rất chặt.

Cuối cùng tôi cũng có thể an tâm nghe giảng, anh đi học vẫn ngủ, chẳng qua có sao đâu? Chỉ cần anh ấy bằng lòng đi học là tốt rồi, mặc dù có không ít nữ sinh cảm thấy mười phần hưng phấn khi anh đi học lại, nhưng tôi cũng không ngại, bởi vì tôi biết các cô không có bất kỳ uy hiếp gì với tôi. Khi tôi đang trong thời điểm cảm thấy mọi việc thuận lợi, Thôi Đình Hân đáng ghét cho tôi một cái sấm sét giữa trời quang.

Ngày mai phải kiểm tra tháng, ngại vàng hạng nhất của tôi a!

Mặc dù tạm thời nước tôi chân mới nhảy, chẳng qua tôi vẫn khá thỏa mãn đối với đáp án của bài kiểm tra. Tôi như một cơn xuân phong* bước ra khỏi phòng thi, sau đó nhìn thấy anh ấy dựa vào vách tường hình như đợi rất lâu. Sao anh ra sớm như vậy? Thật là! Anh gần như không đi học, cũng có thể không trả lời được gì a!!

(*như một cơn xuân phong: tâm tình vui sướng thoải mái)

“Trả lời như thế nào?” Tôi hỏi anh.

“Không biết!” Anh thành thật trả lời.

Tôi an ủi vỗ nhẹ vai anh, đáng ghét, tay của tôi cứ nhiên phải nhấc cao như vậy. Anh lớn lên cao như vậy để làm gì hả, thật khiến cho người ta khó chịu!

“Không sao cả, sau này chăm chỉ học!”

Anh khẽ cười gật đầu, sau đó ôm eo tôi kéo gần khoảng cách giữa chúng tôi.

“Xem ra em trả lời rất tốt?” Mặt của anh gần như áp sát vào tôi.

“Ừm, đừng như vậy, sẽ bị thấy!” Tôi muốn đẩy anh ra, nhưng lại không đẩy được.

“Vậy anh thưởng cho em một chút nhé!!” Anh cười đến thật là đẹp trai. Rõ ràng dáng dấp của chúng tôi rất giống nhau, nhưng vì sao anh ấy lại đẹp trai như vậy. Anh nói thưởng cho tôi? Muốn thưởng gì?

Không đợi tôi nghĩ rõ ràng, anh đã cho tôi đáp án. Mặt của anh nhích lại gần, sau đó bờ môi của anh chặt chẽ kề sát môi tôi. Đầu óc của tôi lập tức nổ tung, ngoại trừ hai cánh môi mềm mại nóng bỏng của anh ra, tôi không cảm giác được gì nữa. Một vầng thể ấm áp tìm thấy môi tôi, sau đó cạy ra chui vào. Nó dây dưa đầu lưỡi của tôi, sau đó mở rộng hai cánh mối, đem miệng của tôi ngậm vào tầng tầng lớp lớp mút thỏa thích.

Khi tôi gần như mất hết không khí, anh buông lỏng tôi ra. Lúc này tôi mới nhận ra rằng đó là hôn môi, chúng tôi đã hôn môi rồi, ở hành lang bên ngoài phòng thi.

Anh áp vào trán tôi “Thoải mái không?” Thanh âm của anh đầy sức hấp dẫn.

“Ừm...” Tôi nhỏ giọng.

“Một lần nữa nhé!!” Anh dụ dỗ tôi.

Nhưng nếu tôi đã nhận ra mình ở chỗ nào, làm sao còn có can đảm làm một lần nữa chứ!

“Không được... Ô!” Không đợi tôi kháng nghị, anh liền thật sự làm một lần nữa, hơn nữa thời gian còn vô cùng dài.

5. Chương 5

Đã có thành tích kiểm tra tháng, bảng danh sách dán trên hành lang năm hai, sau khi tan lớp tôi theo bạn cùng lớp nhìn thành tích. Không ngoài dự đoán của tôi, đứng đầu là tôi, đứng thứ hai là Đinh Hân, đứng thứ ba... Hả! Không thể nào! Đứng thứ ba ghi là Nhạc Vũ Tường! Sao có thể như vậy được!

“Có nhầm không vậy hả! Ba vị trí đầu tiên đều bị lớp năm năm hai ôm trọn!”

“Nhạc Vũ Tường kia là ai vậy?”

“Là anh trai của Nhạc Vũ Lâm, trông cực kỳ đẹp trai!”

...

Không để ý đến thảo luận của bọn họ, tôi xông về phòng học, tên kia còn nằm bò trên bàn ngủ. Tôi đi tới

đập bàn anh.

“Này! Sao anh làm được vậy?”

Anh ấy chậm rãi đứng lên, mắt vẫn mờ mịt buồn ngủ.

“Cái gì?”

“Sau anh có thể đậu hạng ba?” Tôi sải bước ngồi ghế ở bàn trước anh, đối mặt với anh.

“Cứ như vậy mà thi thôi.” Mặt anh không chút thay đổi.

“Làm sao có thể được? Bình thường anh cũng không nghe giảng, chỉ biết ngủ!” Lẽ nào anh ấy là thiên tài.

Anh không lập tức trả lời, cười nhìn tôi một lúc, thấy tôi sợ hãi.

“Sao em biết anh không nghe giảng bài? Em lúc nào cũng nhìn anh à!?” Anh cười đắc ý.

Tôi cảm thấy mặt mình hơi nóng lên.

“Bối vì...” Không biết nên nói gì, mặt của anh từ từ nhích lại gần.

“Không được, nơi này là phòng học...”

“Sẽ không có ai thấy...”

Biết rõ là rất nguy hiểm, nhưng tôi vẫn không kìm chế được khe khẽ nhếch miệng, chờ đợi đụng chạm của anh.

“Ai nói không có ai nhìn thấy hả!” Thanh âm từ cửa truyền đến, lòng tôi căng thẳng. Tôi vội vàng quay đầu, thì ra là Đinh Hân. Tôi thở phào một cái.

“Bị cậu hù chết rồi!” giọng nói tôi chỉ trích.

“Ai bảo hai người ngông cuồng như vậy, chỗ này dù gì cũng là phòng học đó!” Cô vừa nói vừa đi tới.

“Hai người các cậu vậy mà lại là huynh đệ cầm luyên!”

Tôi đỏ mặt, vẻ mặt anh không sao cả ngửa lưng tựa vào ghế ngồi,

“Mắc mớ gì đến cậu hả!”

“Ồ kìa! Qua sông đoạn cầu! Lúc trước không biết là ai vậy, bộ dạng muốn khóc hỏi tớ.” Cô đổi giọng “Tớ với anh ấy, đến cuối cùng là loại tình cảm gì.” Cô gái này sao lại như vậy hả!

“Ha hả!” Anh ấy vậy mà cười ra tiếng rồi.

“Anh!” Tôi thẹn quá hóa giận hận không thể bóp chết bọn họ.

Đi học, lần đầu tiên hình như anh ấy không ngủ, nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đã đi du lịch tới nước nào rồi!

Tôi cảm thấy Đinh Hân túm tôi, tôi quay đầu lại nhìn cô.

“Cậu rất thích cậu ấy sao?” cô nhỏ giọng.

“Cậu có ý gì?” tôi cũng nhỏ giọng.

“Tớ khuyên cậu không nên quá thích cậu ấy, tớ cảm thấy cậu ấy là lạ, chỗ nào lạ lại không nói ra được.” cô chăm chú nhìn tôi “Tớ không muốn cậu bị tổn thương!” tôi hiếm có thấy được ánh mắt chân thành của cô. Mặc dù không biết cô nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được cô ấy quan tâm tôi, dù sao chúng tôi là bạn thân nhất, nếu không phải có sự xuất hiện của anh ấy, có thể tôi sẽ thích cô bé bình thường không nghiêm chỉnh, nhưng khi bắt đầu đứng đắn lại cực kỳ nghiêm túc này.

“Biết rồi, đùa ngốc!”

Cả trường đã không còn người nào rồi, kiểm tra giữa kỳ vừa qua, các thầy cô đều rất vội vàng. Thân là học sinh xuất sắc gần như mỗi ngày tôi đều ở lại giúp đỡ. Mặc dù hơi mệt, chẳng qua đáng để vui mừng là bất kể tôi bận đến khuya bao nhiêu, cũng có anh ấy chờ tôi, sau đó cùng nhau về nhà.

Tôi trở lại phòng học, bình thường anh ấy đều ở trong phòng học chờ tôi. Mở cửa, lại không nhìn thấy anh ấy.

“Anh?” tôi bước vào, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa. Tôi quay đầu lại thì thấy anh đứng bên cạnh.

“Anh đứng đây làm gì vậy? Có thể về rồi!” Tôi vừa nói vừa xoay người dọn dẹp tập sách của tôi.

Tôi cảm thấy anh đi về phía tôi, sau đó từ đằng sau ôm lấy tôi. Lúc tôi còn đang nghi ngờ, anh hôn lên gáy tôi.

“Hôm nay không về nhà nhé!...” Giọng anh hơi khàn khàn.

“Cái gì?” Tôi quay người lại, chẳng qua vẫn còn ở trong ngực anh. Ánh mắt anh nửa khép, bên trong có dự vọng tôi không quen thuộc.

Không đợi tôi mở miệng lần nữa, anh sát lại hôn lên môi tôi, gần như là ngậm vào. Anh ngậm trong miệng cẩn thận liếm, sau đó tăng tăng lớp lớp mút thỏa thích. Đầu lưỡi anh tiến vào trong miệng của tôi, sau đó điên cuồng quấy nhiễu. Chúng tôi chưa từng hôn kịch liệt đến thế, tôi gần như không thở được. Tay anh đưa vào trong quần áo của tôi, áo của tôi bị cuốn đến trước ngực. Anh buông miệng tôi ra chuyển qua ngậm chặt thứ trước ngực. Tôi trợn mắt há mồm, muốn đẩy anh ra nhưng hình như không có bất kỳ sức lực gì. Một tay anh ở trên ngực tôi xoa nắn, tay kia cởi thắt lưng của tôi ra.

“Ừm... không muốn...” Đây là giọng nói của tôi sao, tôi gần như không nhận ra được.

Tay anh luồn vào trong quần của tôi, sau đó cầm lấy! Theo hô hấp nhanh hơn của tôi, động tác của anh cũng ngày càng nhanh. Tay của anh ở ngực tôi dời đến sau lưng tôi, từ phía sau chui vào quần của tôi rồi. Anh ấy đang sờ chỗ nào vậy hả? Đột nhiên một ngón tay duỗi vào.

“Không được!” tôi đẩy anh ra.

Tôi vội vàng sửa sang lại quần áo của mình, khi tôi ngẩng đầu lên nhìn anh lại đối mặt với một đôi mắt lạnh lẽo.

“Chuyện này...” tôi không biết làm sao, ánh mắt anh lạnh như băng, làm cho lòng tôi đều luống cuống.

“Trở về đi.” anh không cảm xúc nói một câu, sau đó xoay người đi.

Cả người tôi lạnh không rõ, phảng phất như tình cảm mãnh liệt vừa rồi chưa từng xảy ra.

6. Chương 6

Học sinh trong phòng đều đi hết sạch, chỉ còn sót lại hai bọn họ. Anh thế nhưng lại nằm bò trên bàn ngủ, từ tối hôm qua đến giờ, anh vẫn không chủ động nói chuyện với tôi.

“Này, nghỉ trưa rồi, đi ăn trưa thôi!” Tôi quay đầu lại hỏi anh.

Anh động tác thông thả đứng lên, dụi dụi mắt.

“Anh không đói bụng, em đi đi.” Giọng điệu của anh vẫn không có bất kỳ cảm tình gì.

“Sao không đói bụng được, anh còn chưa ăn sáng mà!” Tôi nịnh nọt bước tới kéo tay anh ấy “Đi ăn trưa đi! Cùng đi!”

“Đã nói không đói bụng mà!” Anh đẩy tay tôi ra, tuy động tác không quá mạnh nhưng vẫn khiến tôi rất khó chịu. Tôi đổ anh như vậy, đã đổ rất lâu. Tôi phạm sai lầm nghiêm trọng gì rồi hả! Người có loại suy nghĩ kỳ quái đó là anh mà!! Là một thằng con trai, ai lại nguyện ý để người ta dùng chỗ đó hả! Tôi có lỗi gì, anh còn không chịu tha thứ, thật sự chịu đủ rồi!

“Thích ăn hay không thì mặc!” Tôi xoay người rời khỏi phòng học.

Đầu bếp ở căn tin hỏi tôi ăn gì.

“Cơm chiên Dương Châu.” Tôi lại suy nghĩ thêm một chút “Hai phần, mang đi.”

Tôi cầm hai phần cơm chiên từ căn tin đi ra. Anh ấy nhỏ mọn thì tôi cũng không thể không chấp nhất với anh sao! Tôi tự an ủi mình như vậy. Kỳ thật tôi rõ ràng, dùng lời của Đinh Hân mà nói thì tôi là đồ ngu. Tôi thật sự rất rất ngu ngốc, bởi vì hiện tại tôi đã bắt đầu hối hận – nếu hôm qua tôi không đẩy anh ấy ra thì được rồi.

Khi sắp bước vào tòa nhà dạy học, tôi nhìn thấy anh ấy. Anh đứng trong vườn cây bên cạnh sân trường, tôi muốn bước tới gọi anh, nhưng tôi dừng lại, bởi vì bên cạnh anh còn một người nữa, tôi đã từng thấy người đó, là Cảnh Tử, cậu bé rất thanh tú. Tôi đứng cách rất xa, không nghe được bọn họ nói gì, bọn họ cũng không nhìn thấy tôi. Tôi cứ đứng như vậy, không bước qua cũng không quay về, cho đến khi Cảnh Tử nhào vào ngực anh, tôi mới nhanh chóng quay người về lớp học.

Tiết thứ nhất buổi chiều anh vẫn chưa trở lại, từ khi chúng tôi quen nhau đến nay anh chưa từng trốn học nữa. Đến nửa tiết thứ hai anh mới gõ cửa bước vào. Anh vẫn cúi đầu nên tôi không nhìn rõ mặt anh, sau đó tôi vẫn không có cơ hội nói chuyện với anh ấy. Thật ra cho dù tôi nói chuyện với anh ấy, tôi cũng không biết nên nói gì.

Từ văn phòng của giáo viên bước ra thì trời đã chạng vạng tối, hôm nay anh ấy sẽ không chờ tôi a!! Chúng tôi... sẽ kết thúc như vậy sao? E rằng kết thúc thì tốt hơn, dù sao chúng tôi là anh em, ngay cả Đinh Hân cũng nói chúng tôi là huynh đệ cảm luyến, cảm luyến là không được cho phép a!! Cho dù chúng ta không hề quen nhau đi nữa,... ít nhất... chúng tôi vẫn là anh em! Sao tôi lại có thể không cam lòng như thế, tôi không cam lòng chỉ làm anh em với anh a!!

“Hôm nay thật đúng là trễ!” Tôi mở cửa phòng học ra, liền thấy anh ngồi ở đó nhìn tôi.

“Anh...” Cuối cùng tôi cũng thấy rõ mặt anh, trên môi của anh có vết ứ xanh.

“Chuyện gì? Trở về thôi!” Anh cầm túi sách lên bắt đầu đi tới.

“Em, lúc trưa, thấy được.” Tôi đã quyết định vẫn nên hỏi rõ ràng, mặc dù tôi không biết nên làm gì sau khi rõ ràng.

“À.” Anh không lộ vẻ gì.

“Không phải anh nên nói gì sao?”

“Em muốn anh nói gì?” Anh vẫn không cảm xúc, nhưng mắt vẫn luôn dõi theo tôi.

“Em tin tưởng anh!” Tôi đột nhiên toát ra một câu, tôi thể mà lại rất tin tưởng anh ấy.

“A?” Cuối cùng anh cũng có chút cảm xúc “Nhưng anh còn chưa nói gì đâu.”

“Em tin tưởng anh!” Tôi khẳng định lại lần nữa.

Anh lại không cảm xúc, chúng tôi nhìn nhau một lúc “Trở về thôi.” Anh nắm lấy tay tôi, tôi trở tay cầm chặt lại cùng anh ra ngoài.

“Thật ra ngày hôm nay cậu ấy đến...” Chúng ta nhanh chóng rời khỏi trường học, đột nhiên anh toát ra một câu.

“Em nói em tin tưởng anh.” Tôi nguyện ý tin tưởng anh ấy. Coi như là vì, anh chặt chẽ nắm tay tôi, tôi cũng nắm thật chặt tay anh.

Đột nhiên anh dừng lại, kéo tôi đến trước mặt anh.

“Em thật sự rất đáng yêu!” Tuy tôi không phải rất thích từ này, nhưng bởi vì do anh nói, cho nên tôi chấp nhận.

Tôi tiến về phía trước hôn lên môi anh, đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh. Mặc dù đã là chàng vụng, có thể vẫn có người đi qua, nhưng tôi không để bụng. Cho dù là cảm luyến không được chấp nhận, tôi cũng không quan tâm. Cho dù mất đi tôn nghiêm của đàn ông, tôi cũng không quan tâm.

Khách sạn, không được tính là nơi lãng mạn, nhưng trừ nơi này ra, chúng tôi không có chỗ khác để đi.

“Em nghĩ kỹ chưa?” Chúng tôi đến đã nửa giờ rồi, lần đầu tiên anh lên tiếng.

“Không phải là anh muốn sao?” Tôi nhìn anh.

Anh giương miệng nở nụ cười “Vậy còn em, em có muốn không?”

“Em... cũng muốn...” Mỗi người đàn ông đều muốn, chỉ là không muốn nằm phía dưới mà thôi.

Tôi cảm thấy anh nhích lại gần, cả người theo bản năng bắt đầu khấn nguyện. Anh ôm chầm lấy vai tôi “Thả lỏng một chút...” Giọng nói anh bên tai tôi khàn khàn.

Anh dùng chóp mũi xọ sát gương mặt của tôi, khi cọ đến bên môi anh một ngụm ngậm vào. Anh vừa hôn tôi vừa ép sát tôi, tôi cũng cố gắng thả lỏng hết mức, khi tôi hoàn toàn nằm xuống là lúc anh nhả miệng tôi ra, trán anh áp sát trán tôi. Tay anh chuyển qua trước ngực gỡ nút áo sơ mi của tôi, động tác của anh rất chậm rất cẩn thận, lòng tôi tuôn ra một dòng nước ấm. Tôi cũng đưa tay giúp anh cởi áo, dù sao hai người cùng làm khá nhanh, sau khi nút áo cởi ra hết, anh nằm rạp lên người cắn nhẹ lên yết hầu của tôi, từ yết hầu liếm hôn đến xương quai xanh, trước ngực. Thân dưới mát lạnh, quần dài kể cả quần lót của tôi đều cùng nhau bị cởi xuống, một tay cầm trước mặt tôi, một tay đưa ra phía sau. Tôi phối hợp tách chân ra, ngón tay của anh duỗi vào. Đau quá! Bản năng tôi vẫn muốn đẩy anh ra, nhưng anh chẳng những không đẩy mạnh mà ngược lại luồn vào một ngón nữa. Hai ngón tay bắt đầu thông thả trôi động bên trong tôi. Mặc dù cảm giác có dị vật rất khó chịu, nhưng dần dần cũng quen rồi. Tay cầm phía trước tôi bắt đầu nhanh hơn, tôi cũng theo động tác anh bắt đầu hừ ra tiếng. Anh rút ngón tay ra, tôi cảm nhận được vật thể cứng rắn nóng bỏng chống đỡ. Tôi ngạc nhiên nhìn anh, hai mắt anh tràn đầy dục vọng, nằm rạp trên người hôn môi tôi, sau đó thúc vào.

“A!” Tôi đau đến kêu thành tiếng, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, phía trước cũng mềm nhũn ra.

“Không được... đừng nhúc nhích...” Thanh âm của tôi gần như cầu khẩn, nhưng anh căn bản không ngừng, động lực hại hơn.

“Xin anh... dừng... A! Dừng lại!” Nước mắt của tôi đều đau đến chảy ra, nhưng anh căn bản không để ý tới. Tôi cảm giác mình sắp chết, nhưng cuối cùng vẫn không chết. Sau không biết bao nhiêu lần đâm vào, nóng chảy bắn vào trong cơ thể tôi. Anh ngừng lại, nằm trên người tôi thở dốc một lúc, sau đó xoay người xuống giường đi vào phòng tắm, ngay cả một câu an ủi cũng không nói. Tôi nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, đáy lòng cũng lạnh lẽo, lạnh đến khiến tôi không thở nổi.

Một lát sau, tôi nghe được tiếng gõ cửa, anh đã đi tới, tôi nghiêng đầu qua không nhìn anh sau đó bị ôm ngang lên. Tốt xấu gì tôi cũng cao một mét bảy tám mà anh nói ôm liền ôm. Anh ôm tôi đi vào phòng tắm, tôi thấy trong bồn tắm đổ đầy nước, anh thả tôi vào bồn tắm, ngâm trong nước ấm áp đau đớn cũng giảm bớt không ít. Anh cũng vào ngồi, khuôn mặt dựa vào hôn một cái lên trán tôi “Xin lỗi...” giọng nói anh dịu dàng. Nước mắt của tôi trong nháy mắt dâng lên, anh dịu dàng cười, tự tay lau đi nước mắt của tôi “Đứa ngốc! Khóc cái gì? Đau lắm hả?” Tôi lắc đầu dựa vào ôm anh.

“Em rất thích anh! Thật sự rất rất thích anh!” Tôi không biết gì sao mình lại muốn nói điều này, có lẽ tôi

chỉ muốn nói cho anh biết.

“Anh biết, đứơc ngốc!” Anh dịu dàng vuốt ve tóc của tôi, càng ôm tôi chặt hơn.

Ngày hôm sau chúng tôi đến muộn, tôi là lần đầu tiên đến trễ, chủ nhiệm Lý mang theo vẻ tiếc hận dạy bảo chúng tôi rất lâu. Anh vẫn ngẩng đầu gương mặt không sao cả, mà tôi thì từ đầu đến cuối cuối đều cúi đầu, không phải vì tôi áy náy mà là sợ chủ nhiệm Lý thấy gương mặt hạnh phúc tươi cười của tôi.

7. Chương 7

Thời gian hạnh phúc trôi qua rất nhanh, một năm trôi qua nhanh chóng. Chúng tôi đã quen biết nhau một năm rồi, chúng tôi đã yêu nhau một năm rồi, chúng tôi đã hạnh phúc một năm rồi! Chúng tôi sẽ tiếp tục hạnh phúc như vậy sao? Hầu như ngày nào tôi cũng hỏi câu đó một lần, thời gian một năm khiến tôi yêu anh ấy sâu đậm hơn. Thật sự rất sâu đậm, sâu đến mức là toàn bộ sinh mạng của tôi.

Anh gia nhập đội bóng rổ của trường, dẫn dắt trường trung học bước vào trận trung kết giải thành phố, hôm nay chính là trận trung kết. Trong phòng thay đồ sân bóng rổ thành phố, chúng tôi ôm nhau hôn kịch liệt. Từ vòng đấu loại, đấu bán kết cho đến giờ không có trước một trận đấu nào mà chúng tôi không hôn nhau như vậy, giống như nụ hôn của tôi là động lực thắng lợi của anh.

Chúng tôi kề sát đầu nhau hít thở không khí mà đối phương phun ra.

“Giành chiến thắng anh sẽ làm gì?” Tôi hỏi anh.

“Hôn em...” Âm thanh anh khàn khàn.

“Vậy nếu thua?”

Anh đứng lên vẻ mặt ngạo mạn “Anh sẽ không thua!”

Tôi cười, tôi thích vẻ mặt ngạo mạn này của anh ấy.

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, trận đấu kết thúc rồi, anh thắng, tám chín với tám tám, vào giây phút cuối cùng anh ném một quả ba điểm lật ngược thế trận.

Toàn trường hưng phấn hoan hô, tiếng hét chói tai, lòng tôi cũng đang sôi trào.

Người yêu của tôi, anh ấy thắng, anh ấy là giỏi nhất.

Khi trao giải không thấy anh, tôi đi khắp nơi tìm anh ấy, sau đó tôi cảm nhận được có người ôm tôi.

“Anh lúc nào đã...” Không đợi tôi nói xong anh đã hôn lên, tôi ngay cả người.

“Anh đã nói rồi thắng anh sẽ hôn em mà!!” Nhưng anh không nói là ở trước công chúng a. Chẳng qua nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, tôi ngây ngất.

Hai tay của chúng tôi mười ngón tay nắm nhau thật chặt, anh ở trong cơ thể tôi trừu động có quy luật, môi chúng tôi liên tục tiếp xúc nhau.

“Ừm... ha... anh...” Tôi nỉ non.

“Lúc này gọi anh, đúng là rất nguy hiểm...” Thanh âm anh khàn khàn, sau đó bắt đầu tăng nhanh tốc độ.

Tôi tựa trong ngực anh nghe tiếng nhịp tim của anh, mỗi lần sau khi kết thúc tôi đều làm như thế. Nhịp tim mạnh mẽ và lồng ngực phập phồng của anh luôn khiến cho tôi có cảm giác an toàn không rõ.

“Chúng ta về nhà đi.” Tôi nói với anh.

Cánh tay ôm lấy tôi của anh buộc chặt “Ngủ một đêm nhé!!” Thanh âm của anh có chút lạ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, anh không nhìn tôi cũng không có bất kỳ vẻ mặt gì. Tôi không muốn hỏi nhiều, ôm lấy anh ngủ thiếp đi rất nhanh. Một đêm này trong mộng của tôi đều là anh, tôi là người cuối cùng có thể ôm anh ấy vượt qua cả đêm...

Sau khi chúng tôi nắm tay vào cửa thì thấy ba mẹ ngồi trong phòng khách liền tách ra. Bình thường lúc này bọn họ hẳn là đi làm rồi, vẻ mặt của bọn họ rất nghiêm túc. Lúc ngẩng đầu nhìn thấy chúng ta, trong ánh mắt tràn đầy phần hận.

“Tiểu Lâm, tối qua con đi đâu?” Mẹ lần đầu dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi.

“À, anh thi đấu thắng, bọn con đi ăn mừng...” Tôi vừa nói vừa đi về phía bọn họ, sau đó tôi nhìn thấy ảnh chụp trên bàn trà, là cảnh hôm qua anh ấy hôn tôi lúc ở sân bóng, đầu của tôi bùm một cái nổ tung.

“Tiểu Lâm, là nó ép buộc con đúng không?!” Mẹ nhìn tôi, tôi biết bà đang hy vọng tôi nói đúng.

Tôi lắc đầu, cho dù người khác nghĩ như thế nào, ngay cả tôi cũng không thể phủ nhận tình sẽ của tôi.

“Không đâu!” Mẹ kích động đứng lên nắm vai tôi “Tiểu Lâm của mẹ sẽ không! Là nó! Nhất định là nó!” Mẹ hung ác nhìn anh, giống như là anh xông vào thế giới của bà, ác ma phá hủy tất cả của bà.

“Nhất định là mày làm hư Tiểu Lâm! Mày tên ma quỷ này!” Mẹ tiến lên giơ tay kéo cổ áo anh ấy, mặt anh vẫn không chút thay đổi, đối mặt với mẹ quá khích bên cạnh mà ngay cả chân mày cũng không nhíu lại một lần.

“Không phải! Mẹ! Con yêu anh ấy!” Tôi nói với mẹ, mẹ cứng đờ lại.

Chát!

Tôi ngã trên ghế sa lông, trên mặt nóng hừng hực, ba cho tôi một cái tát, lần đầu tiên ông đánh tôi.

“Mày đi đi! Tao không muốn nhìn thấy mày nữa!” Đây hình như là câu nói dài nhất từ trước đến giờ của ông, nhưng cũng là bảo anh đi đi.

Vừa ra khỏi cửa tôi liền thấy anh, tôi tiến lên ôm anh từ phía sau.

“Em đi với anh.” Tôi ôm anh muốn khóc, tôi phát hiện thế giới này, chỉ cần có anh là đủ rồi.

“Em sẽ hối hận.” Giọng nói anh không có cảm tình.

“Em sẽ không.” Tôi kiên định.

Anh xoay người, tôi nhìn mặt anh cuối cùng vẫn không nhận được bật khóc.

Anh cười “Em sẽ hối hối hận!” nụ cười của anh thật kỳ quái, nụ cười kỳ quái này đã từng xuất hiện trên gương mặt anh...

Tôi cho rằng chỉ cần ở bên cạnh anh thì cho dù đau khổ bao nhiêu cũng sẽ rất vui vẻ, thì ra tôi sai rồi. Kể từ ngày đó sau khi thay đổi một loại trạng thái sinh hoạt khác, chúng tôi đến khu dân nghèo trước đây chưa từng đi qua ở tại căn phòng còn không bằng một nửa căn phòng trước đây của tôi, mỗi một phân tiền đều bẻ thành một nửa để dành. Chuyện này chẳng có gì cả, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, những thứ này tôi đều không để ý, nhưng thái độ của anh ấy đối với tôi ngày càng lạnh nhạt. Tôi không biết nguyên nhân anh thay đổi đối với tôi, tôi cũng chưa bào giờ đi hỏi anh, tôi sợ làm như vậy sẽ càng khiến anh phiền hơn. Cũng có lẽ vì tôi rất vô dụng, tôi không thể đi làm thêm. Ba mẹ tìm tôi khắp nơi, việc nhà tôi cũng không làm được. Có phải bởi vì tôi vô dụng nên anh mới thay đổi với tôi? Tôi chỉ có thể nghĩ như vậy, nhất định là bởi vì tôi vô dụng nên anh mới giận tôi. Tôi chỉ dám nghĩ như vậy, anh yêu tôi, chỉ cần tôi cố gắng làm tốt, anh sẽ tha thứ cho tôi.

Đêm càng lúc càng khuya, đêm nay anh cũng không trở về hả? Mỗi đêm đều là thế này, đã biết rõ là anh sẽ không về nhưng tôi lại chờ anh. Lúc nào tôi cũng nghĩ rằng, có lẽ trong phút chốc, sau phút chốc đó anh sẽ mở cửa bước vào.

Tiếng mở cửa vang lên.

Anh thật sự đã về, tôi lập tức nghênh đón.

“Anh đã về rồi!” Anh ấy không để ý đến tôi, đi vào nhà ngồi trên giường.

“Anh, có đói bụng không? Em đi...”

“Em thật sự không hiểu sao?” Anh ngắt ngang lời tôi.

“Hiểu cái gì...”

Anh cười khế, bây giờ nụ cười anh dành cho tôi cũng chỉ có loại cười cợt chế giễu này.

“Là tôi thể hiện chưa đủ rõ ràng sao?”

“...”

“Cuối cùng em muốn tôi làm thế nào thì em mới có thể hiểu!”

“...”

Anh thở dài “Em về đi! Ba mẹ em đáng sốt ruột tìm em đây!”

“Có phải là thế không?” Anh không nói đợi tôi.

“Có phải là vì vậy hay không? Anh muốn để em về nên mới như vậy đúng không?”

Anh đột nhiên không giữ vẻ mặt khinh miệt vừa rồi nữa, cau mày nhìn tôi. Nhất định là như vậy! Anh yêu tôi! Anh không muốn để tôi chịu khổ, anh lạnh nhạt với tôi chỉ vì muốn để tôi trở về, anh biết tiếp tục như vậy sẽ phá hủy tôi, anh muốn để tôi trở về, để tôi đi học, để tôi có tương lai. Anh...

“Em luôn sống trong giấc mộng đẹp đó sao?” Lời của anh phá vỡ ảo tưởng của tôi.

“Trong mộng đẹp của em, tất cả mọi người đều tốt với em sao? Nên để em rõ ràng cái gì gọi là tàn khốc!”
Lúc anh nói lời này, tôi đột nhiên hiểu rõ vì sao mẹ gọi anh là ma quỷ.

8. Chương 8: Vĩ Thanh

Anh mang theo vẻ mặt ma quỷ tiến về phía tôi, xé hết quần áo của tôi, đè tôi lên giường, không có bất kỳ bôi trơn nào liền tiến vào. Tôi nghe thấy âm thanh xé rách, tôi không chống cự, chỉ khóc, khóc quên mất đau đớn. Từ sau khi quen biết anh ấy, tôi ngày càng phát hiện mình không giống một người đàn ông. Điều đó khiến ngay cả tôi cũng chán ghét, huống chi là người khác. Nhưng mặc dù khinh bỉ bản thân như vậy, tôi vẫn không nhận được bất kỳ khóc.

“Em có từng hận tôi chưa?” Sau khi kết thúc anh đột nhiên mở miệng “E rằng sau khi em nghe xong lời nói của tôi sẽ hận tôi, em có biết tôi hận ba mẹ của em thế nào không? Tôi trở về chỉ vì trả thù. Khi tôi đang không biết ra tay thế nào thì nhớ tới em, phá hủy bọn họ không bằng phá hủy đứa con trai bảo bối quan trọng nhất của bọn họ. Em biết hiện tại bọn họ thảm hại bao nhiêu không? Em biết bọn họ mất đi thứ gì không? Bọn họ mất đi em, chẳng khác gì mất đi tất cả! Kỳ thật tôi rất muốn hoàn toàn hủy hoại em, nhưng em thật sự quá đáng ghét, mỗi ngày em đều qua lại trước mặt tôi, em không biết tôi rất phiền sao? Em phiền tôi đến mức ngay cả hứng thú trả thù cũng không có! Tôi chịu đựng em đủ rồi! Em cút đi cho tôi! Trở về bên cạnh ba mẹ em đi! Đừng để tôi nhìn thấy em nữa!” Sau khi anh nói xong đoạn văn chân thành nhất này với tôi thì rời khỏi căn phòng nhỏ hẹp này.

Phòng này thật sự rất nhỏ, nhưng tôi nằm trên giường nhìn trần nhà lại cảm thấy nó vô cùng mênh mông.

Tôi về nhà, ba mẹ trở nên thật tiều tụy. Bọn họ không trách cứ tôi, mẹ ôm tôi khóc không ngừng, bọn họ không nhắc đến anh, tôi nghĩ tôi cũng sẽ không nhìn thấy anh nữa rồi. Thời gian lại trở về như trước đây, như trước khi anh chưa từng xuất hiện. Nhưng dù sao cũng có chút không giống với lúc trước. Nữ sinh trong lớp, đội bóng rổ trong trường và cả thầy cô đều hỏi tôi về anh ấy. Cho đến khi ba mẹ thôi học cho anh.

Dĩnh Hân từ đó đến nay chừng từng nói về anh, cô gái này dường như biết tất cả. Đúng rồi, cô đã từng nhắc tôi, không được quá thích anh. Thật ra tôi cũng không chìm đắm bao nhiêu, tôi cũng không đến nỗi không có anh thì không sống được...

Cho đến khi ba mẹ nói rõ ràng nguyên nhân để anh một mình ở lại Mỹ, tôi mới hiểu rằng những gì lúc trước chỉ do tôi tự thôi miên bản thân mình mà thôi. Tôi không quên được anh, không có anh tôi sẽ chết mất!

Năm đó ba mẹ vì tội nạn chỉ có thể chạy trốn đến Mỹ, sau khi buôn bán của ba cuối cùng có chuyển biến tốt thì anh lại muốn ra đời. Bởi vì anh, ba suýt chút nữa mất đi cơ hội chuyển mình. Sau đó bọn họ để anh lại cô nhi viện ở Mỹ, bản thân về nước, khi anh ấy vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh đã vứt bỏ anh. Bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ đón anh về, bọn họ chưa từng nghĩ rằng anh một thân một mình chịu bao nhiêu đau khổ. Bọn họ vô tình với anh như vậy, lại yêu thương tôi như thế. Nếu như tôi là anh, cũng sẽ tràn đầy hận thù mà thôi!! Vì sao anh chán ghét ba mẹ từ trước tới giờ đều yêu thương tôi đủ kiểu? Tôi điên rồi! Tôi hiểu được tôi yêu anh bao nhiêu!

Nơi này vẫn giống như lúc tôi rời khỏi, tuy đơn sơ nhưng tràn đầy mùi vị của anh. Tôi đi đến bên giường thì phát hiện trên giường vẫn còn vết máu lưu lại lúc anh cưỡng bạo tôi đêm đó. Cái tên lỏi thôi này!

Không đúng, không riêng gì vết máu, mọi thứ trong phòng cũng giống với ngày đó như đúc. Là do anh, cố ý giữ lại sao?

Tiếng mở cửa vang lên.

Anh nhìn thấy tôi đây đang ngồi trên bệ cửa sổ vậy mà lại không có bất kỳ vẻ mặt kinh ngạc gì.

“Sao em lại đến đây?” Thanh âm anh không có cảm tình.

“Em tới giúp anh báo thù đó!”

Anh nghi hoặc nhìn tôi “Không cần nữa, bây giờ tôi không có hứng thú với việc báo thù!”

Tôi cẩn thận nhìn anh. Hình như anh gầy đi, nhưng vẫn đẹp trai như vậy. Anh trai của tôi, người tôi yêu, anh mãi mãi vẫn đẹp trai như vậy.

“Anh, anh yêu em không?”

“Chưa từng.” Anh không hề nghi ngờ.

Tôi mở cửa sổ ra “Nếu như em chết, có phải anh sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ em không?”

Tôi cười, anh giật mình.

Khi anh chưa kịp phản ứng gì, tôi nhảy xuống.

Anh, anh yêu em, em sẽ khiến anh hiểu.

Kỳ quái? Rõ ràng mở to mắt, vì sao trước mắt của tôi lại là một vùng tăm tối...

9. Chương 9: Phiên Ngoại: Kết Cục Bản Hải Kịch

Khi tôi cuối cùng cũng có tri giác, đầu tiên là ngửi thấy mùi nước khử trùng gay mũi. Tôi cố gắng mở mắt ra, trước mắt hoàn toàn mờ hồ. Tôi lơ mơ nhìn thấy một bóng người, sau đó bóng người đó dần dần trở nên rõ ràng. Anh là ai vậy? Sao lại tiêu tụy như thế?

“Em, em vẫn chưa chết sao?” Tôi nghe thấy âm thanh suy yếu của mình.

Khuôn mặt không thay đổi kia quay đầu rồi lờm nguýt một cái.

“Em cho rằng từ lâu hai nhảy xuống sẽ chết sao?” Anh gần như là nghiêng rằng nói.

Lâu hai? Sao lại biến thành lâu hai? (Bởi vì là kết cục hài kịch, cho nên cậu không thể chết được!)

“Lần sao em sẽ đổi một cách có xác suất thành công tử vong cao hơn.” Tôi vừa nói vừa cố gắng ngồi xuống.

Chát!

Trên mặt tôi trúng một cái tát nặng nề.

“Cho dù muốn chết cũng cách xa anh một chút!” Thanh âm anh hung ác “Anh nói rồi anh không muốn em xuất hiện trước mặt anh nữa mà!! Em thật sự quá phiền phức rồi!! Mọi thứ của em đều khiến người ta phiền lòng!”

Anh thật sự rất tiêu tụy, hai mắt sâu đầy tơ máu đỏ, môi khô nứt hơn nữa còn trắng bệch. So sánh với tôi, anh càng giống người vừa trải qua cái chết hơn.

“Xin lỗi...” Tôi nhìn anh, có chút không nỡ “Em rút xa một chút là được rồi!”

Anh cũng kinh ngạc nhìn tôi “Không được, không được rời khỏi nữa.”

Tôi nghi hoặc nhìn anh.

“Không nhìn thấy em, càng khiến người ta phiền lòng hơn.”

Bao nhiêu năm sau...

Thói quen của tôi vẫn không thay đổi, tôi thích nhất là sau khi kết thúc nằm trong lòng ngực anh nghe tiếng nhịp tim của anh.

“Anh, em yêu anh!”

“Ừ...”

“Anh thì sao?”

“Không phải là em biết sao.”

“Muốn anh nói!”

“Không yêu!”

Tôi chợt ngồi dậy, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nói anh yêu tôi. Chuyện này thì quên đi, nhưng lần nào anh cũng nói không yêu, tôi thật sự chịu đủ rồi,

“Không yêu em còn ở bên em lâu như vậy!”

“Bởi vì anh buồn phiền em!”

“Hả?”

Anh nhìn tôi lắc đầu “Ngu xuẩn giống như heo!”

Cái gì? Heo? Lúc kiểm tra thứ hạng ở trường anh chưa từng vượt lên trước con heo này đó!

Tôi tức giận nằm xuống dùng chăn che mặt lại.

Anh kéo chăn ra “Làm gì vậy?” Tôi tức giận.

Anh cười áp sát tôi, đã nhiều năm như vậy nhưng tôi vẫn không có bất kỳ kháng cự nào đối với nụ cười của anh.

Anh nhéo nhéo lỗ mũi của tôi “Thực sự giống như heo vậy!”

Hả?

Không đợi tôi phản ứng, anh hôn lên.

Cuối cùng là sao hả? Cuối cùng anh có yêu tôi không a?

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-khong-co-nghia-la-bo-qua-nhau>